

P9_TA(2023)0437

Innowacyjna strategia pomocy humanitarnej: obecne i zapomniane kryzysy w centrum uwagi

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 23 listopada 2023 r. w sprawie sposobu stworzenia innowacyjnej strategii pomocy humanitarnej: obecne i zapomniane kryzysy w centrum uwagi (2023/2000(INI))

(C/2024/4223)

Parlament Europejski,

- uwzględniając art. 208 i 214 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
- uwzględniając art. 21 Traktatu o Unii Europejskiej (TUE),
- uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1257/96 z dnia 20 czerwca 1996 r. dotyczące pomocy humanitarnej ⁽¹⁾,
- uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2021/947 z dnia 9 czerwca 2021 r. ustanawiające Instrument Sąsiedztwa oraz Współpracy Międzynarodowej i Rozwojowej – Globalny Wymiar Europy, zmieniające i uchylające decyzję Parlamentu Europejskiego i Rady nr 466/2014/UE oraz uchylające rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1601 i rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 480/2009 ⁽²⁾,
- uwzględniając decyzję Rady 2003/335/WSiSW z dnia 8 maja 2003 r. w sprawie wykrywania i karania ludobójstwa, zbrodni przeciw ludzkości i zbrodni wojennych ⁽³⁾,
- uwzględniając rozporządzenie Rady (UE) 2023/720 z dnia 31 marca 2023 r. zmieniające niektóre rozporządzenia Rady dotyczące środków ograniczających w celu dodania przepisów dotyczących zwolnienia ze względów humanitarnych ⁽⁴⁾ oraz decyzję Rady (WPZiB) 2023/726 z dnia 31 marca 2023 r. zmieniającą niektóre decyzje Rady w sprawie środków ograniczających w celu dodania przepisów dotyczących zwolnienia ze względów humanitarnych ⁽⁵⁾,
- uwzględniając wspólne oświadczenie Rady i przedstawicieli rządów państw członkowskich zebranych w Radzie, Parlamentu Europejskiego i Komisji Europejskiej dotyczące konsensusu europejskiego w sprawie pomocy humanitarnej, opublikowane w Dzienniku Urzędowym z dnia 30 stycznia 2008 r. ⁽⁶⁾,
- uwzględniając Konwencję ONZ o prawach osób niepełnosprawnych, w szczególności jej art. 11 dotyczący sytuacji zagrożenia i nadzwyczajnych sytuacji humanitarnych oraz art. 4 ust. 3 i art. 33 ust. 3 w sprawie konsultacji z osobami niepełnosprawnymi, za pośrednictwem ich organizacji przedstawicielskich, przy opracowywaniu, wdrażaniu i monitorowaniu prawodawstwa i polityki, a także protokół operacyjny do tej konwencji z grudnia 2006 r., ratyfikowany przez UE w grudniu 2010 r.,
- uwzględniając wytyczne Stałego Komitetu Międzyinstytucjonalnego ONZ z lipca 2019 r. dotyczące włączenia osób z niepełnosprawnościami w działania humanitarne,
- uwzględniając rezolucję Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 2475 (2019) w sprawie ochrony osób z niepełnosprawnościami w konfliktach zbrojnych,

⁽¹⁾ Dz.U. L 163 z 2.7.1996, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 209 z 14.6.2021, s. 1.

⁽³⁾ Dz.U. L 118 z 14.5.2003, s. 12.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 94 z 3.4.2023, s. 1.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 94 z 3.4.2023, s. 48.

⁽⁶⁾ Dz.U. C 25 z 30.1.2008, s. 1.

- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 3 marca 2021 r. zatytułowany „Unia równości: Strategia na rzecz praw osób z niepełnosprawnościami na lata 2021–2030” (COM(2021)0101) oraz wytyczne operacyjne Dyrekcji Generalnej Komisji ds. Prowadzonych przez UE Operacji Ochrony Ludności i Pomocy Humanitarnej (DG ECHO) dotyczące włączenia osób z niepełnosprawnościami w finansowane przez UE operacje pomocy humanitarnej,
- uwzględniając partnerstwo humanitarne UE na lata 2021–2027 i jego cel dotyczący poprawy skuteczności i wydajności pomocy humanitarnej,
- uwzględniając komunikat UNICEF z lipca 2021 r. pt. „Financing an inclusive recovery for children: A call to action” [Finansowanie odbudowy sprzyjającej włączeniu społecznemu dzieci: wezwanie do działania],
- uwzględniając komunikat Komisji Gospodarczej ONZ ds. Afryki z dnia 21 grudnia 2022 r. zatytułowany „Special drawing rights must be relocated to avail sustainable financing for Africa” [Należy przenieść specjalne prawa ciągnięcia, aby zapewnić zrównoważone finansowanie dla Afryki],
- uwzględniając komunikat Grupy Afrykańskiego Banku Rozwoju z dnia 15 kwietnia 2022 r. zatytułowany „Special drawing rights and reallocating for low income countries” [Specjalne prawa ciągnięcia i ich ponowny przydział na rzecz krajów o niskich dochodach],
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 10 marca 2021 r. w sprawie operacji humanitarnych UE: nowe wyzwania, te same zasady (COM(2021)0110) oraz późniejsze konkluzje Rady z dnia 20 maja 2021 r.,
- uwzględniając konkluzje Rady z dnia 22 maja 2023 r. w sprawie wyeliminowania luki w finansowaniu pomocy humanitarnej,
- uwzględniając rezolucję Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 2664 (2022) w sprawie zwolnienia ze względów humanitarnych w odniesieniu do zamrożenia aktywów przewidzianego w systemach sankcji ONZ,
- uwzględniając sprawozdanie Wysokiego Komisarza Narodów Zjednoczonych ds. Uchodźców z dnia 21 czerwca 2023 r. pt. „Zagrożenie dla życia, godności i nadziei: Konsekwencje niedofinansowania działań UNHCR w 2023 r.”,
- uwzględniając uaktualnione wytyczne Unii Europejskiej w sprawie promowania przestrzegania międzynarodowego prawa humanitarnego ⁽⁷⁾,
- uwzględniając IV Konwencję genewską z dnia 12 sierpnia 1949 r. o ochronie osób cywilnych podczas wojny,
- uwzględniając rezolucję Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 2286 (2016) z dnia 3 maja 2016 r. w sprawie ochrony rannych i chorych, personelu medycznego i personelu organizacji humanitarnych w konfliktach zbrojnych,
- uwzględniając sprawozdanie sekretarza generalnego ONZ z dnia 23 sierpnia 2016 r. w sprawie wyników Światowego Szczytu Humanitarnego oraz zobowiązań podjętych przez uczestników tego szczytu,
- uwzględniając tzw. wielki układ (Grand Bargain) podpisany 23 maja 2016 r., roczne niezależne sprawozdania na jego temat, w szczególności sprawozdanie za rok 2021, oraz ramy Grand Bargain 2.0 i odnośne załączniki przedstawione na dorocznym posiedzeniu Grand Bargain w dniach 15–17 czerwca 2021 r., oraz zobowiązania odnowione podczas dorocznego posiedzenia Grand Bargain w dniach 19–20 czerwca 2023 r.,
- uwzględniając sprawozdanie Wysokiego Komisarza Narodów Zjednoczonych ds. Uchodźców z lipca 2021 r. w sprawie wykorzystania elastycznego finansowania w 2020 r. oraz aktualizację tego sprawozdania,
- uwzględniając ramy z Sendai dotyczące ograniczania ryzyka klęsk żywiołowych w latach 2015–2030 przyjęte dnia 18 marca 2015 r. na trzeciej światowej konferencji ONZ w sprawie ograniczania ryzyka klęsk żywiołowych w Sendai (Japonia), wyniki sesji globalnej platformy na rzecz ograniczania ryzyka klęsk żywiołowych, które odbyły się w Cancun (Meksyk) w 2017 r. i w Genewie (Szwajcaria) w 2019 r., oraz sprawozdanie z 2023 r. w sprawie śródkresowego przeglądu wdrażania ram z Sendai,

⁽⁷⁾ Dz.U. C 303 z 15.12.2009, s. 12.

- uwzględniając zalecenie Komisji z dnia 8 lutego 2023 r. w sprawie unijnych celów w zakresie odporności na klęski i katastrofy ⁽⁸⁾,
  - uwzględniając Kartę dotyczącą klimatu i środowiska dla organizacji humanitarnych oraz deklarację darczyńców pomocy humanitarnej w sprawie klimatu i środowiska z marca 2022 r.,
  - uwzględniając Agendę ONZ na rzecz zrównoważonego rozwoju 2030 oraz cele zrównoważonego rozwoju,
  - uwzględniając sprawozdanie międzynarodowej organizacji Development Initiatives z 2022 r. w sprawie pomocy humanitarnej na świecie,
  - uwzględniając światowy przegląd sytuacji humanitarnej z 2023 r. przygotowany przez Biuro ONZ ds. Koordynacji Pomocy Humanitarnej oraz jego comiesięczne aktualizacje,
  - uwzględniając rezolucję Parlamentu Europejskiego z dnia 23 października 2020 r. w sprawie równouprawnienia płci w polityce zagranicznej i bezpieczeństwa UE ⁽⁹⁾,
  - uwzględniając swoje rezolucje w sprawie pomocy humanitarnej, w szczególności rezolucję z dnia 15 grudnia 2021 r. w sprawie nowych kierunków operacji humanitarnych UE ⁽¹⁰⁾, rezolucję z dnia 6 lipca 2022 r. w sprawie rozwiązania kwestii bezpieczeństwa żywnościowego w krajach rozwijających się ⁽¹¹⁾ oraz rezolucję z dnia 15 grudnia 2022 r. w sprawie ulepszenia wieloletnich ram finansowych na lata 2021–2027: gotowy na nowe wyzwania, odporny budżet UE ⁽¹²⁾,
  - uwzględniając art. 54 Regulaminu,
  - uwzględniając sprawozdanie Komisji Rozwoju (A9-0321/2023),
- A. mając na uwadze, że potrzeby humanitarne są na rekordowo wysokim poziomie i rosną w bezprecedensowym tempie: w 2023 r. liczbę osób potrzebujących szacuje się na 339 milionów wobec 274 milionów w 2022 r.;
- B. mając na uwadze, że kryzysy humanitarne stają się bardziej długotrwałe i złożone oraz powodują efekt domina o zasięgu ogólnosiwiatowym; mając na uwadze, że wzrost liczby konfliktów, zagrożenia związane ze zmianą klimatu i ich skutki, klęski żywiołowe, coraz poważniejszy brak bezpieczeństwa żywnościowego, kryzys energetyczny i pandemia COVID-19 zwiększyły podatność na zagrożenia ekonomiczne i skalę przymusowych przesiedleń, w wyniku czego potrzeby jeszcze bardziej wzrosły; mając na uwadze, że te kryzysy znacznie zwiększyły nierówności i poważnie zakłóciły świadczenie podstawowych i ratujących życie usług opieki zdrowotnej; mając na uwadze, że ograniczenie potrzeb humanitarnych na całym świecie może przyczynić się do zmniejszenia ryzyka przemocy i do utrzymania pokoju; mając jednak na uwadze, że głównym celem działań humanitarnych pozostaje zaspokajanie podstawowych potrzeb i łagodzenie cierpienia;
- C. mając na uwadze, że wciąż pogłębia się dysproporcja między globalnym zapotrzebowaniem na pomoc humanitarną a zasobami przeznaczanymi na jego zaspokojenie; mając na uwadze, że w 2022 r. luka w finansowaniu wynosiła 23 mld USD, a poziom zaspokojenia potrzeb w ujęciu globalnym – jedynie 55 %; mając na uwadze, że istnieje wyraźna potrzeba zaangażowania potencjalnych darczyńców o odpowiedniej zdolności finansowania; mając na uwadze, że UE wraz z jej państwami członkowskimi i Stany Zjednoczone zapewniają przeważającą większość globalnych środków finansowych na pomoc humanitarną; mając na uwadze, że budżet operacji humanitarnych UE na 2023 r. ustalono na poziomie 1,7 mld EUR, co jest kwotą dalece niewystarczającą na dalsze wywiązywanie się przez UE – jako jednego z czołowych światowych darczyńców – z jej zobowiązań; mając na uwadze, że w przypadku apeli o pomoc humanitarną występują ogromne nierówności w finansowaniu, co jest odzwierciedleniem rosnącej liczby kryzysów, które popadają w zapomnienie; mając na uwadze, że pomoc humanitarna różni się od innych wydatków UE tym, że ratuje życie;

⁽⁸⁾ Dz.U. C 56 z 15.2.2023, s. 1.

⁽⁹⁾ Dz.U. C 404 z 6.10.2021, s. 202.

⁽¹⁰⁾ Dz.U. C 251 z 30.6.2022, s. 80.

⁽¹¹⁾ Dz.U. C 47 z 7.2.2023, s. 149.

⁽¹²⁾ Dz.U. C 177 z 17.5.2023, s. 115.

- D. mając na uwadze, że nie ma powszechnie uzgodnionej oficjalnej definicji „zapomnianego kryzysu”; mając na uwadze, że terminu „zapomniany kryzys” używa się często do opisanego kryzysów humanitarnych, którym poświęca się niewiele uwagi i które nie są dostatecznie nagłaśniane w mediach, są często przyćmione innymi sytuacjami nadzwyczajnymi lub trwającymi konfliktami lub które nie wywołują międzynarodowej reakcji pomimo powagi sytuacji i jej wpływu na odnośną ludność;
- E. mając na uwadze, że Komisja przeznaczająca co najmniej 15 % swojego początkowego rocznego budżetu na pomoc humanitarną na zapomniane kryzysy i daje dobry przykład, dopilnowując, by nie doszło do przekierowania pomocy w związku z inwazją Rosji na Ukrainę na pełną skalę; mając na uwadze, że budżety na pomoc humanitarną na całym świecie, w tym budżety państw członkowskich, zostały jednak ograniczone w wyniku wojny;
- F. mając na uwadze, że 83 % osób potrzebujących żyje w krajach, w których przez co najmniej pięć lat z rządu apelowano o zareagowanie na sytuacje wyjątkowe przy wsparciu ONZ; mając na uwadze, że niemal trzy czwarte osób potrzebujących pomocy humanitarnej żyje w krajach, które doświadczają co najmniej dwóch z kluczowych przyczyn kryzysów, takich jak konflikt, klimat lub niestabilność gospodarcza; ⁽¹³⁾
- G. mając na uwadze, że sprostanie globalnym wyzwaniom humanitarnym wymaga innowacyjnych rozwiązań strukturalnych, które zapewnią, że system pomocy humanitarnej będzie sprawniejszy, lepiej przygotowany na kryzys humanitarny i zdolny do zareagowania na niego, a także bardziej neutralny płciowo, zarządzany lokalnie i rozliczalny; mając na uwadze, że rozwiązania te powinny służyć przede wszystkim zapewnieniu dostatecznego finansowania wysokiej jakości, wdrożeniu skutecznego podejścia opartego na powiązaniu między aspektami humanitarnymi a rozwojowymi i pokojowymi, a także stworzeniu warunków sprzyjających operacjom humanitarnym prowadzonym przez pracowników pomocy humanitarnej i organizacje humanitarne; mając na uwadze, że należy uznać oraz wesprzeć rolę i udział podmiotów lokalnych i podmiotów działających na pierwszej linii w działaniach humanitarnych; mając na uwadze, że według szacunków ponad 40 % z pół miliona pracowników organizacji humanitarnych pierwszej linii to kobiety; mając na uwadze, że działania mające na celu sprostanie obecnym i przyszłym wyzwaniom humanitarnym muszą być prowadzone zgodnie z uwrażliwionym na konflikty podejściem skoncentrowanym na ludziach, które uwzględnia różne potrzeby humanitarne wszystkich ludzi i społeczności, zwłaszcza w odniesieniu do kobiet, dzieci i osób z niepełnosprawnościami, oraz zapewnia ochronę ich praw wynikających z międzynarodowego prawa humanitarnego;
- H. mając na uwadze, że w kontekście humanitarnym, w tym w kontekście konfliktów zbrojnych, występuje zwiększone zagrożenie dla zdrowia seksualnego i reprodukcyjnego, co wymaga szczególnej uwagi; mając na uwadze, że ponad 26 mln kobiet i dziewcząt w wieku rozrodczym na całym świecie zostało zmuszonych do opuszczenia domów i obecnie mieszka w obozach dla uchodźców i w strefach kryzysowych, co dodatkowo naraża je na zwiększone ryzyko przemocy seksualnej;
- I. mając na uwadze, że na obszarach, na których panuje trudna sytuacja, i na obszarach dotkniętych konfliktem strony konfliktu często nie przestrzegają swoich zobowiązań i nie wypełniają obowiązków wynikających z międzynarodowego prawa humanitarnego, co wpływa na ochronę ludności cywilnej oraz na zdolność organizacji humanitarnych i pracowników pomocy humanitarnej do uzyskania dostępu i zaspokojenia potrzeb osób dotkniętych konfliktami, a to w rezultacie nasila i utrwała potrzeby humanitarne;

Finansowanie

1. pilnie wzywa Komisję i państwa członkowskie, by znacznie zwiększyły środki budżetowe na pomoc humanitarną – bez narażania budżetów na rozwój – w celu zaspokojenia potrzeb humanitarnych, które są na rekordowo wysokim poziomie; ponownie wzywa państwa członkowskie, aby przeznaczały stałą część (0,7 %) dochodu narodowego brutto na oficjalną pomoc rozwojową (ODA); popiera w związku z tym konkluzje Rady z 22 maja 2023 r., w których zachęca się państwa członkowskie do przeznaczania 10 % ODA na działania humanitarne, i wzywa do ich szybkiego wdrożenia i dopilnowania, by przyznane środki były wykorzystywane w sposób wydajny, skuteczny i ukierunkowany na długoterminowe zrównoważone rozwiązania, w ścisłej konsultacji i współpracy z partnerami humanitarnymi; wzywa państwa członkowskie do określenia ambitnych celów oraz do sporządzenia planów działania mających na celu stopniowe zwiększanie ODA z myślą o osiągnięciu celu końcowego wynoszącego 10 %;
2. zauważa, że odpowiedzialność za wyeliminowanie luki w finansowaniu ma wymiar ogólnosiwiatowy; w związku z tym przypomina, że trzeba zapewnić bardziej zrównoważoną strukturę finansowania i rozszerzyć bazę zasobów humanitarnych, starając się o większe zaangażowanie nietradycyjnych i nowych państw darczyńców o dużym potencjale gospodarczym oraz uruchamiając finansowanie prywatne, czemu powinny towarzyszyć mechanizmy monitorowania, przy pełnym poszanowaniu zasad humanitarnych, takich jak zasada humanitaryzmu, neutralności, bezstronności i niezależności;

⁽¹³⁾ Sprawozdanie na temat globalnej pomocy humanitarnej z 2023 r.

3. wzywa wysokiego przedstawiciela Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa, pełniącego funkcję przewodniczącego Rady do Spraw Zagranicznych, do opowiedzenia się przeciw przekierowywaniu i ograniczaniu pomocy humanitarnej przez państwa członkowskie; podkreśla, że rozbudowa bazy darczyńców na świecie będzie wymagała stanowczych działań dyplomatycznych i politycznych ze strony UE; zwraca uwagę, że trzeba wykorzystać potencjał państw członkowskich o mniejszym doświadczeniu w dziedzinie pomocy humanitarnej i współpracy na rzecz rozwoju;

4. podkreśla obawy dotyczące dodatkowości rozwojowej mechanizmów łączenia gwarancji zgodnie z oceną Europejskiego Trybunału Obrachunkowego dotyczącą Europejskiego Funduszu na rzecz Zrównoważonego Rozwoju; wzywa Komisję i instytucje finansowe, w tym Europejski Bank Inwestycyjny, do dopilnowania, by wszystkie operacje humanitarne prowadzone za pomocą łączonego finansowania były zgodne z celami działań zewnętrznych UE zdefiniowanymi w art. 21 TUE, które obejmują poszanowanie i propagowanie praw człowieka, eliminację ubóstwa i zarządzanie zagrożeniami dla środowiska; wzywa Komisję, by dostarczyła Parlamentowi pisemną ocenę wdrożenia pilotażowego projektu łączonego finansowania działań humanitarnych, zdefiniowanego w komunikacie Komisji z 10 marca 2021 r., aby ocenić dostosowanie tego mechanizmu finansowania do celów działań zewnętrznych;

5. podkreśla, że większa rola partnerstw sektora prywatnego, w tym wsparcie na rzecz strategii Global Gateway, zwiększa złożoność dostępu do wsparcia dla podmiotów lokalnych i ogranicza ich dostęp do sprawiedliwych partnerstw, których celem jest niepozostawianie nikogo w tyle; nalega na pełne zagwarantowanie przejrzystości i rozliczalności wszystkich działań zewnętrznych UE i powiązanych instrumentów finansowych, w tym inicjatyw „Drużyny Europy” mających na celu udzielanie wsparcia humanitarne;

6. podkreśla, jak ważne jest zachowanie wiedzy specjalistycznej i nieingerowanie w zasadę neutralności podmiotów udzielających pomocy humanitarnej; podkreśla, że większe zaangażowanie sektora prywatnego wymaga uprzedniej analizy wyników osiągniętych do tej pory dzięki tej współpracy, promowania wyłącznie partnerstw zgodnych z międzynarodowymi zasadami humanitarnymi oraz normami dotyczącymi środowiska, praw społecznych i praw człowieka, a także rozliczalności wobec ludności dotkniętej kryzysem;

7. apeluje o rewizję wieloletnich ram finansowych (WRF) w celu ujęcia w nich znacznie większego budżetu pomocy humanitarnej, co pozwoli dostosować się do nowej sytuacji w tej dziedzinie oraz do nowych potrzeb, w tym szczególnych potrzeb kobiet i dziewcząt; wyraża zaniepokojenie, że środki finansowe przeznaczone na kryzysy zewnętrzne w rezerwie na rzecz solidarności i pomocy nadzwyczajnej (SEAR) wyczerpały się już w pierwszym kwartale 2023 r.; proponuje, aby rezerwę SEAR podzielić na dwie odrębne części, odzwierciedlające wymiar wewnętrzny i zewnętrzny, oraz zapewnić odpowiednie finansowanie każdej z nich;

8. podkreśla, że każde wzmocnienie SEAR powinno stanowić uzupełnienie, a nie zastąpienie linii budżetowej pomocy humanitarnej; apeluje do UE o zapewnienie solidnego budżetu rocznego na pomoc humanitarną UE, aby zagwarantować terminowe, przewidywalne i elastyczne finansowanie od początku każdego roku finansowego, oraz o wyodrębnienie puli środków w ramach SEAR na wypadek kryzysów humanitarnych poza granicami Unii, a także o utrzymanie istniejącej zdolności do szybkiego uruchomienia dodatkowych funduszy w przypadku pojawiających się, nasilających lub nagłych sytuacji kryzysowych; wzywa Parlament i Radę do znacznego wzmocnienia instrumentu pomocy humanitarnej w ramach budżetu rocznego na rok 2024;

9. wyraża zaniepokojenie nierównym poziomem finansowania w poszczególnych kryzysach i sektorach oraz ostrzega przed konsekwencjami ciągłego niedofinansowania dla najbardziej potrzebujących; zauważa, że w 2022 r. apel o pomoc humanitarną dla Salwadoru pozwolił zabezpieczyć zaledwie 27,7 % potrzebnego finansowania w porównaniu z 94,5 % w przypadku Republiki Środkowoafrykańskiej, co pokazuje, że z powodu nierówności w finansowaniu niektóre apele o pomoc prowadzą do uzyskania nawet trzy razy większego finansowania niż inne; zwraca uwagę na krytyczne i ciągłe niedofinansowanie obszarów zarówno ochrony, jak i zwalczania przemocy ze względu na płeć, co istotnie wpływa na dostęp osób potrzebujących do usług; wzywa do bardziej sprawiedliwego, opartego na potrzebach rozdziału środków finansowych, aby nikt nie został pominięty; wzywa Komisję, aby opracowała bardziej zharmonizowane podejście do zapomnianych kryzysów oraz zdała sprawę ze swojego zobowiązania do przeznaczania 15 % początkowego rocznego budżetu operacji humanitarnych na zapomniane kryzysy, a także zapobiegła przekierowywaniu środków z kryzysów, których łagodzenie jest już niedofinansowane; wzywa Radę do lepszej koordynacji uwagi państw członkowskich i wsparcia udzielanego przez nie na rzecz tych kryzysów;

10. wzywa Komisję i państwa członkowskie do poparcia i wdrożenia oświadczenia ministrów spraw zagranicznych państw grupy G-7 w sprawie działań wyprzedzających oraz do zainwestowania większej części finansowania operacji humanitarnej we wczesne ostrzeganie i działania wyprzedzające; zachęca Komisję i państwa członkowskie do umocnienia już istniejących i obecnie opracowywanych systemów wczesnego ostrzegania (na przykład zintegrowanej klasyfikacji faz bezpieczeństwa żywnościowego (IPC), Sieci Systemów Wczesnego Ostrzegania o Klęskach Głodu i systemów lokalnych) w celu wzmocnienia i rozpowszechniania bazy dowodowej na potrzeby ostrzegania politycznego i uruchomienia odpowiedniej reakcji rządu, darczyńców i partnerów, aby nie dopuścić do tego, by sytuacje poziomu IPC 2 pogarszały się i stały się sytuacjami nadzwyczajnymi IPC 3, 4 lub 5;

11. wzywa Komisję i państwa członkowskie, by zapewniły większą pulę wysokiej jakości przewidywalnego finansowania, zwłaszcza w kontekście przedłużających się kryzysów, w drodze elastycznego finansowania niecelowego, finansowania w mniejszym stopniu przeznaczanego na określony cel i finansowania wieloletniego, które będzie dostosowane do lokalnych warunków, ukierunkowane na potrzeby i skoncentrowane na ludziach; zwraca się o zwiększenie wieloletniego, elastycznego finansowania, które ma szczególne znaczenie dla programów budowania odporności; podkreśla obciążenia związane z przeszkodami administracyjnymi napotykanymi przez organizacje humanitarne w pozyskiwaniu funduszy i w związku z wymogami w zakresie sprawozdawczości, co wpływa na ich skuteczność i szybkość reagowania na kryzysy, a także podkreśla potrzebę ograniczenia tych przeszkód; wyraża zaniepokojenie, że podmioty lokalne i organizacje humanitarne mają trudności z dostępem do finansowania i pozyskiwaniem środków, w tym jeśli chodzi o fundusze wspólnego inwestowania, ze względu na utrudnienia biurokratyczne i brak możliwości; uważa, że podmiotom lokalnym powinno zapewnić się maksymalną elastyczność, w szczególności w odniesieniu do progów kosztów ogólnych; zachęca Komisję i państwa członkowskie, by nalegały na ściślejsze wdrażanie zobowiązań wielkiego układu z myślą o zwiększeniu wieloletniego finansowania o 30 % w stosunku do ich własnego punktu odniesienia, a także udostępnianiu co najmniej 30 % ich środków jako finansowania elastycznego lub finansowania w mniejszym stopniu przeznaczanego na określony cel; podkreśla, że trzeba zharmonizować i uprościć procedury składania wniosków przez darczyńców, procedury zawierania umów z darczyńcami, procedury zarządzania dotacjami i procedury sprawozdawcze, a także umożliwić darczyńcom opracowywanie programów wsparcia rządów i społeczeństwa obywatelskiego na potrzeby zarządzania ryzykiem i reagowania na kryzysy; apeluje do Komisji i państw członkowskich o rozważenie zastosowania specjalnych praw ciągnięcia do finansowania pomocy humanitarnej i współpracy na rzecz rozwoju (w odniesieniu do krajów o niskich i średnich dochodach);

12. podkreśla, że bardzo ważne jest zapewnienie skuteczniejszego reagowania, w większym stopniu zarządzanego lokalnie; podkreśla ważną rolę społeczeństwa obywatelskiego, organizacji humanitarnych i partnerów lokalnych w określaniu potrzeb i dostarczaniu pomocy humanitarnej bezpośrednio do potrzebujących; apeluje jednak o lepszą koordynację pomocy wśród organizacji pozarządowych i darczyńców, aby zapewnić przewidywalność pomocy, a jednocześnie uniknąć jej fragmentacji i nakładania się działań; wzywa Komisję i państwa członkowskie, by umożliwiły podmiotom lokalnym lepszy dostęp do informacji, podejmowania decyzji i mechanizmów koordynacji oraz przydzieliły większe bezpośrednie finansowanie organizacjom pozarządowym i podmiotom lokalnym, które mogą je wykorzystać w sposób bardziej efektywny i opłacalny; apeluje o zwiększenie przejrzystości w odniesieniu do odbiorców i kwot finansowania na stronie internetowej DG ECHO; podkreśla potrzebę osiągnięcia globalnego celu łącznego określonego przez wielki układ, polegającego na przekazywaniu co najmniej 25 % finansowania pomocy humanitarnej bezpośrednio lokalnym organizacjom zajmujące się reagowaniem na kryzysy, i z zadowoleniem przyjmuje, że Komisja zobowiązała się do osiągnięcia tego celu; wzywa Komisję i państwa członkowskie, by monitorowały realizację tego zobowiązania i regularnie składały sprawozdania na ten temat;

13. wzywa UE do osiągnięcia celu polegającego na przeznaczaniu co najmniej 20 % oficjalnej pomocy rozwojowej na rozwój społeczny będący podstawowym narzędziem osiągnięcia celów zrównoważonego rozwoju oraz do przyjęcia celów w zakresie równouprawnienia płci, które są przedstawione w ujęciu ilościowym z podaniem kwot, a nie tylko w ujęciu procentowym, jako część ogólnych programów; ponawia swój apel o przyjęcie do ogólnego budżetu UE podejścia uwzględniającego aspekt płci, aby osiągnąć cel zrównoważonego rozwoju nr 5 dotyczący równości płci; wzywa delegatury UE i wszystkie państwa członkowskie do priorytetowego potraktowania rozwoju społecznego w ich wspólnym programowaniu;

Powiązanie między aspektami humanitarnymi a rozwojowymi i pokojowymi

14. zauważa, że powiązanie między aspektami humanitarnymi a rozwojowymi i pokojowymi ma kluczowe znaczenie dla zajęcia się przyczynami i potrzebami specyficznymi dla kontekstu w przypadku złożonych i przedłużających się kryzysów oraz dla budowania odporności na przyszłe kryzysy, aby poprawić spójność i komplementarność reakcji oraz lepiej powiązać krótko- i długoterminowe mechanizmy wsparcia, zgodnie z zasadami humanitarnymi, oraz że odgrywa kluczową rolę w ustabilizowaniu sytuacji w krajach objętych kryzysem i w budowaniu bezpieczeństwa międzynarodowego; podkreśla, że ubóstwo, konflikty, niestabilność i przymusowe wysiedlenia to zjawiska ściśle powiązane, na które należy reagować w sposób spójny i kompleksowy; domaga się zwiększenia finansowania uwzględniającego wzajemne powiązania, przejrzystości, widoczności, koordynacji i wymiany wiedzy wśród zainteresowanych podmiotów przy stosowaniu podejścia opartego na potrójnym powiązaniu, w tym dzięki lepszemu zaangażowaniu podmiotów lokalnych;

15. wyraża zaniepokojenie, że mniej środków na rozwój jest udostępnianych w celu wsparcia krajów w odejściu od pomocy humanitarnej; zauważa, że ogólnie pomoc rozwojowa jako odsetek łącznej ODA dla krajów znajdujących się w długoterminowej sytuacji kryzysowej spadła z 50 % do 48 % w okresie pięciu lat do 2021 r., podczas gdy udział pomocy humanitarnej wzrósł do 41 % ze średniego poziomu 37 % ⁽¹⁴⁾;

16. wzywa Komisję, aby zapewniła skuteczne wdrożenie podejścia opartego na powiązaniu między aspektami humanitarnymi a rozwojowymi i pokojowymi w poszczególnych obszarach polityki i strukturach oraz regularnie informowała o stanie jego wdrożenia; apeluje, by promować większą liczbę wspólnych ocen i analiz oraz częstsze wspólne planowanie w ramach różnych instrumentów finansowych, w szczególności na szczeblu krajowym; zwraca uwagę na potencjał Instrumentu Sąsiedztwa oraz Współpracy Międzynarodowej i Rozwojowej – „Globalny wymiar Europy” (ISWMR – „Globalny wymiar Europy”) przy stosowaniu w praktyce podejścia opartego na powiązaniu między aspektami humanitarnymi a rozwojowymi i pokojowymi; apeluje o poprawę koordynacji między Dyrekcją Generalną Komisji ds. Partnerstw Międzynarodowych (DG INTPA), DG ECHO i Europejską Służbą Działań Zewnętrznych przy wdrażaniu szybkiego reagowania w ramach ISWMR – „Globalny wymiar Europy”, co pozwoli zadbać o to, by jednostki te wzajemnie uzupełniały się w działaniach;

17. wzywa Komisję do zareagowania na zalecenia przedstawione w zleconym przez INTPA badaniu dotyczącym powiązania między aspektami humanitarnymi a rozwojowymi i pokojowymi pt. „HDP nexus: challenges and opportunities for its implementation” [Powiązanie między aspektami humanitarnymi a rozwojowymi i pokojowymi: wyzwania i możliwości związane z jego wdrożeniem] i do wdrożenia tych zaleceń, w szczególności zalecenia dotyczącego monitorowania wdrażania powiązania we wszystkich odpowiednich służbach;

18. zachęca państwa członkowskie do współpracy z Komisją przy wyznaczaniu regionalnych celów i poziomów odniesienia, aby ukierunkować przyszłe wdrażanie podejścia opartego na powiązaniu między aspektami humanitarnymi a rozwojowymi i pokojowymi do końca obowiązywania obecnych WRF;

19. podkreśla, że przedłużające się sytuacje kryzysowe są zawsze sytuacjami humanitarnymi i że znaczną część finansowania opartego na powiązaniach przekazuje się za pośrednictwem puli środków na rozwój, co nie może zapewnić takiej samej elastyczności w przyznawaniu środków jak wsparcie humanitarne; wzywa UE i jej państwa członkowskie, by przewidywały konkretne rozwiązania dotyczące skutecznego przydziału środków finansowych dla partnerów działających w tych sytuacjach;

⁽¹⁴⁾ <https://devinit.org/resources/global-humanitarian-assistance-report-2023/>.

Sprawiedliwość klimatyczna

20. apeluje o zwiększenie skali finansowania działań w dziedzinie klimatu, tak by zapobiegać niepokojącym skutkom zmiany klimatu dla kryzysów humanitarnych, łagodzić te skutki i na nie reagować; wyraża zaniepokojenie, że wydatki na cele klimatyczne w ramach ISWMR – „Globalny wymiar Europy” znacznie odbiegają od zobowiązania, zgodnie z którym wydatki te powinny stanowić 30 % łącznej puli środków finansowych tego instrumentu; wzywa Komisję, aby niezwłocznie zwiększyła skalę tych wydatków, ze szczególnym uwzględnieniem przystosowania się do zmiany klimatu i zmniejszania ryzyka związanego z klęskami żywiołowymi w krajach najsłabiej rozwiniętych; przypomina, że kraje rozwinięte zobowiązały się do osiągnięcia wspólnego celu polegającego na mobilizacji 100 mld USD rocznie na rzecz działań w dziedzinie klimatu w krajach rozwijających się na 15. Konferencji Stron (COP15) Ramowej Konwencji Narodów Zjednoczonych w sprawie Zmian Klimatu w Kopenhadze 2009 r. oraz że zobowiązanie to zostało odnowione na 27. Konferencji Stron (COP27) w Szarm-el-Szejk w 2022 r.; wzywa UE, by wniosła należyty wkład w osiągnięcie tego celu oraz by wykorzystała wszystkie swoje środki dyplomatycznych, by zachęcić wszystkie kraje rozwinięte do uczynienia tego samego;

21. podkreśla, że skutki zmiany klimatu dramatycznie zwiększają potrzeby humanitarne w krajach rozwijających się; podkreśla, że trzeba zapewnić lokalny wymiar zmniejszania ryzyka związanego z klęskami żywiołowymi oraz gotowości, adaptacji i reagowania w dziedzinie klimatu, a także budować zdolności podmiotów i społeczności lokalnych w celu ograniczenia negatywnych skutków wpływu zmiany klimatu na pomoc humanitarną oraz zapewnić odporność na zmianę klimatu grupom najbardziej potrzebującym; wzywa Komisję do określenia najlepszych sposobów dotarcia do społeczności żyjących w najbardziej niepewnych i wrażliwych środowiskach, w szczególności za pomocą kierowanych lokalnie środków przystosowawczych; podkreśla, że trzeba angażować ludność rdzenną i społeczności lokalne w proces nadawania wymiaru lokalnego; wzywa Komisję do zapewnienia wsparcia politycznego, finansowego i technicznego organizacjom społeczeństwa obywatelskiego świadczącym usługi na poziomie społeczności, co zagwarantuje, by osoby, które znajdują się w najtrudniejszej sytuacji, otrzymały dostosowane do ich potrzeb i odpowiednie usługi;

22. apeluje do darczyńców i państw członkowskich o przyjęcie i wdrożenie deklaracji darczyńców pomocy humanitarnej w sprawie klimatu i środowiska przez zwiększenie ich finansowania na rzecz zapobiegania klęskom, przygotowania na klęski, podejmowania działań wyprzedzających i reagowania na klęski; apeluje do podmiotów niosących pomoc humanitarną o podpisanie i wdrożenie Karty dotyczącej klimatu i środowiska dla organizacji humanitarnych w celu maksymalizacji zrównoważenia środowiskowego ich pracy;

23. wzywa Komisję i państwa członkowskie do wzmocnienia Warszawskiego Międzynarodowego Mechanizmu Strat i Szkód Związanych ze Skutkami Zmian Klimatu (Mechanizmu Strat i Szkód) w celu lepszego uwzględnienia strat i szkód związanych ze skutkami zmiany klimatu;

24. zachęca zainteresowane podmioty do wspólnych wysiłków na rzecz wdrożenia bardziej ekologicznych i scyfrizowanych działań humanitarnych; podkreśla opłacalność działań wyprzedzających; apeluje o przyjęcie skoncentrowanego na ludziach podejścia do cyfryzacji i o odpowiedzialne używanie odpowiednich narzędzi cyfrowych; apeluje o dalsze wzmocnienie potencjału narzędzi cyfrowych na potrzeby zarządzania ogromną ilością złożonych danych związanych z pomocą humanitarną oraz szybszego wykrywania i przewidywania klęsk żywiołowych;

Podejście skoncentrowane na ludziach

25. podkreśla, że ważne jest budowanie odporności ludzi przez zwiększanie ochrony, minimalizowanie zagrożeń, których doświadczają osoby znajdujące się w sytuacji kryzysowej, oraz przez zapewnienie pełnego poszanowania ich praw przy jednoczesnym zagwarantowaniu dostępu do edukacji i podstawowej opieki zdrowotnej; wzywa do podjęcia działań na rzecz zwiększenia lokalnej i zrównoważonej produkcji rolnej i produkcji żywności przez promowanie metod agroekologicznych i zrównoważonego rybołówstwa, aby zwiększyć dostępność żywności i zapobiegać uzależnieniu od dostaw zewnętrznych podczas kryzysów humanitarnych; podkreśla, że trzeba w znaczący sposób angażować ludzi dotkniętych kryzysami i społeczności lokalne oraz lokalne i krajowe podmioty humanitarne w działanie struktur koordynacyjnych i we wdrażanie systemów wczesnego ostrzegania, gwarantowanie ich zdolności do podejmowania działań przed wystąpieniem klęsk żywiołowych, przeprowadzanie ocen potrzeb oraz określanie i monitorowanie działań humanitarnych;

26. podkreśla rolę i znaczenie lokalnych formalnych i nieformalnych organizacji społeczeństwa obywatelskiego w działaniach humanitarnych; wzywa Komisję i państwa członkowskie, by zagwarantowały uwzględnienie i udział tych organizacji we wszystkich procesach zgodnie z przygotowanymi przez Komisję wytycznymi dotyczącymi promowania sprawiedliwych partnerstw z lokalnymi służbami interwencyjnymi w kontekście humanitarnym;

27. zwraca się do Komisji, by lepiej oceniała, uwzględniała i monitorowała potrzeby i skuteczny dostęp do pomocy humanitarnej najsłabszych grup społecznych, w tym mniejszości, dzieci, kobiet, osób starszych, społeczności lokalnych, ludów tubylczych, a zwłaszcza osób z niepełnosprawnościami i osób borykających się ze wzajemnie powiązаныmi trudnościami, w celu dopilnowania, aby polityka humanitarna UE nie pozostawiała nikogo w tyle; podkreśla wyzwania, z jakimi mierzą się te grupy i mniejszości podczas korzystania z pomocy humanitarnej z powodu marginalizacji, aktywnego ukierunkowywania pomocy na grupy docelowe lub słabej pozycji społeczno-ekonomicznej; zachęca do stosowania wskaźnika niepełnosprawności Organizacji Współpracy Gospodarczej i Rozwoju, aby śledzić postępy w operacjach humanitarnych; wzywa Komisję, aby wsparła Europejską Służbę Działań Zewnętrznych w aktualizacji Wytycznych UE w sprawie dzieci w konfliktach zbrojnych oraz by zapewniła ich wdrożenie;

28. zwraca się do Komisji o umocnienie strategii na rzecz praw osób z niepełnosprawnościami na lata 2021–2030, aby zapewnić skuteczne uwzględnianie potrzeb osób z niepełnosprawnościami w ramach finansowanej przez UE pomocy humanitarnej, co powinno obejmować gromadzenie zdezagregowanych danych dotyczących osób z niepełnosprawnościami w kontekście humanitarnym i upowszechnianie stosowania krótkiego zestawu pytań grupy waszyngtońskiej; zwraca się do Komisji o konsultowanie się ze społeczeństwem obywatelskim i organizacjami reprezentującymi osoby z niepełnosprawnościami na wszystkich etapach przygotowywania strategii oraz przypomina, że w celu zapewnienia skutecznego osiągnięcia tych celów należy uwzględnić je – wraz z przydziałem konkretnego budżetu – na samym początku całego procesu planowania i podejmowania decyzji;

29. zdecydowanie popiera inicjatywę Komisji dotyczącą uwzględniania edukacji w sytuacjach nadzwyczajnych; podkreśla, że trzeba zwiększyć pomoc humanitarną i rozwojową, aby wspierać ochronę dzieci oraz wysokiej jakości kształcenie i szkolenie na wszystkich szczeblach, w tym w sytuacjach kryzysowych, zapobiegać przedwczesnemu kończeniu nauki przez dzieci i młodzież, zapewniając dostęp do podstawowych usług opieki zdrowotnej i perspektywy produktywnego zatrudnienia w małych i słabych gospodarkach, zwłaszcza w przypadku długotrwałych konfliktów; podkreśla problem tak zwanych „straconych pokoleń”, który występuje zwłaszcza w przypadkach zapomnianych kryzysów;

30. zauważa, że liczba osób przesiedlonych na świecie jest rekordowo wysoka; wzywa UE i społeczność międzynarodową do wspierania uchodźców, osób wewnątrznie przesiedlonych i społeczności przyjmujących, w tym grup, do których trudno dotrzeć, osób znajdujących się w odległych lokalizacjach i osób zmuszonych do ucieczki ze względu na skutki zmiany klimatu, niezależnie od ich statusu prawnego, oraz do zapewnienia im równego i skutecznego dostępu do podstawowych usług i pomocy humanitarnej, a także do wypracowania trwałych rozwiązań, zwłaszcza w przypadku zapomnianych kryzysów; wzywa Komisję i państwa członkowskie do składania sprawozdań dotyczących zobowiązań podjętych w ramach Globalnego porozumienia w sprawie uchodźców oraz do potwierdzenia tych zobowiązań w celu zapewnienia bardziej sprawiedliwego podziału globalnej odpowiedzialności za przyjmowanie uchodźców; uznaje, że trwałe rozwiązania na rzecz uchodźców i osób wewnątrznie przesiedlonych muszą zapewniać długoterminowe bezpieczeństwo i ochronę, dostęp do zatrudnienia i odpowiedniego poziomu życia, do podstawowych usług publicznych oraz do skutecznych środków prawnych i wymiaru sprawiedliwości;

31. podkreśla, że istniejące strukturalne nierówności ze względu na płeć są potęgowane podczas kryzysów i że w związku z tym kobiety i dziewczęta, a także grupy najbardziej marginalizowane, które doświadczają różnych, krzyżujących się form dyskryminacji – takie jak osoby z niepełnosprawnościami, osoby LGBTIQ+ lub osoby starsze – w nieproporcjonalnym stopniu odczuwają skutki konfliktów, klęsk żywiołowych lub zagrożeń związanych ze zmianą klimatu; podkreśla, że szczególne potrzeby i prawa tych grup należy uwzględnić we wszystkich działaniach humanitarnych; ponownie podkreśla, że odpowiednie i terminowe usługi w zakresie zdrowia reprodukcyjnego i seksualnego powinny być traktowane priorytetowo i udostępniane w ramach natychmiastowej pomocy humanitarnej;

32. wzywa UE i państwa członkowskie, by podejmowały zdecydowane i pozytywne działania w zakresie uwzględnienia aspektu płci w operacjach humanitarnych (biorąc pod uwagę, że kobiety i dziewczęta są najbardziej prawdopodobnymi ofiarami konfliktów i klęsk żywiołowych, ale także inicjatorkami zmian) w celu dopilnowania, aby interwencje humanitarne we wszystkich sektorach faktycznie opierały się na potrzebach i były transformacyjne z punktu widzenia równości płci, a także by wspierały znaczący udział organizacji kobiecych w opracowywaniu, wdrażaniu, monitorowaniu i ocenie działań humanitarnych zgodnie ze zobowiązaniami podjętymi w ramach wielkiego układu; apeluje do Komisji o dopilnowanie, aby wprost włączyć uczestnictwo kobiet na równych zasadach i wzmocnienie ich pozycji do przyszłych mechanizmów humanitarnych; podkreśla, że trzeba przyspieszyć wdrażanie unijnego planu działania w sprawie równości płci III w ramach wszystkich działań zewnętrznych UE; ubolewa nad wzrostem przemocy ze względu na płeć w kontekście udzielania pomocy humanitarnej oraz podkreśla, że trzeba jej zapobiegać; przypomina, że zgodnie z zasadą „nie szkodzić” podmioty niosące pomoc humanitarną we wszystkich sektorach odpowiadają za opracowanie i wdrożenie swoich programów w sposób zmniejszający do minimum ryzyko przemocy ze względu na płeć; wzywa Komisję do oceny wcześniejszych doświadczeń w dziedzinie sektorowego wsparcia humanitarnego na rzecz równości płci, a także do wprowadzenia konkretnych wydatków, programów oraz metod śledzenia i oceny ukierunkowanych na działania związane z płcią; podkreśla, że trzeba poprawić gromadzenie i zgłaszanie danych dotyczących finansowania związanego z płcią, w szczególności gdy finansowanie wspiera uwzględnianie aspektu płci w operacjach humanitarnych;

Sprzyjające otoczenie

33. zaznacza, że trzeba wzmocnić centralną rolę i poszanowanie międzynarodowego prawa humanitarnego, prawa międzynarodowego praw człowieka i zasad humanitarnych w działaniach zewnętrznych UE; zachęca Komisję, aby wspólnie z państwami członkowskimi opracowała strategię dyplomacji humanitarnej promującą bardziej systematyczne i skoordynowane podejście do dyplomacji humanitarnej, a także ochronę ludności cywilnej, przestrzeganie międzynarodowego prawa humanitarnego i poszanowanie zasad humanitarnych; uznaje, że trzeba pilnie zapewnić pracownikom organizacji humanitarnych dostęp do ludności w strefach konfliktu, aby zagwarantować, że środki ograniczające i przeszkody biurokratyczne nie utrudniają dostarczania pomocy humanitarnej;

34. stanowczo potępia zbrodnie wojenne i naruszenia międzynarodowego prawa humanitarnego; wzywa do pociągnięcia do odpowiedzialności wszystkich sprawców i do zadośćuczynienia ofiarom; zwraca uwagę, że trzeba odpowiednio wykorzystać istniejącą dokumentację, aby rzeczywiście postawić sprawców przed wymiarem sprawiedliwości; zwraca się do Komisji o ocenę możliwości ustanowienia ram UE w celu wypłaty odszkodowań ofiarom naruszeń międzynarodowego prawa humanitarnego; ubolewa nad wzrostem liczby ataków na osoby cywilne, pracowników humanitarnych i personel medyczny oraz na infrastrukturę krytyczną, w tym na szpitale i szkoły, na świecie oraz zaznacza, że trzeba objąć osoby cywilne, pracowników humanitarnych i personel medyczny oraz infrastrukturę krytyczną skuteczniejszymi środkami ochrony i bezpieczeństwa, a także opracować specjalne środki w celu ochrony kobiet pracujących w organizacjach humanitarnych przed wykorzystywaniem seksualnym i niegodziwym traktowaniem w celach seksualnych; potępia dyskryminującą politykę, taką jak zakaz pracy kobiet w organizacjach humanitarnych w Afganistanie;

35. z zadowoleniem odnosi się do przyjęcia rezolucji Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 2664 (2022) wprowadzającej zwolnienie ze względów humanitarnych z sankcji ONZ; wzywa UE i państwa członkowskie, by jeszcze bardziej dostosowały się do globalnego standardu wyznaczonego rezolucją Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 2664; wzywa Komisję, by przeprowadziła analizę wpływu sankcji na niesienie pomocy humanitarnej i by, zgodnie z wymogami międzynarodowego prawa humanitarnego, przyjęła stałe zwolnienia ze względów humanitarnych w swoich autonomicznych systemach sankcji w celu zapewnienia pomocy humanitarnej i wsparcia na rzecz zaspokajania podstawowych potrzeb ludzkich w miejscach objętych konfliktem zbrojnym; nalega ponadto na konieczność uwzględnienia stałego zwolnienia ze względów humanitarnych w przyszłej dyrektywie w sprawie definicji przestępstw związanych z naruszeniem unijnych środków ograniczających oraz kar za takie przestępstwa w celu zapewnienia, aby działania humanitarne nie były uznawane za przestępstwa w ramach unijnych systemów sankcji oraz aby pracownicy organizacji humanitarnych byli chronieni w kontekstach, w których zastosowanie mają sankcje UE; wzywa Komisję do ścisłej współpracy z instytucjami finansowymi i podmiotami niosącymi pomoc humanitarną, aby zapewnić usunięcie przeszkód administracyjnych, w tym ograniczenie ryzyka nadmiernego przestrzegania przepisów, by umożliwić niesienie pomocy humanitarnej; wzywa Komisję i państwa członkowskie do uwzględnienia naruszeń międzynarodowego prawa humanitarnego wśród kryteriów umieszczania osób lub podmiotów w odpowiednich systemach sankcji UE oraz do stanowczego ścigania i karania tych, którzy wykorzystują głód jako broń wojenną;

36. wzywa Komisję do utworzenia europejskiego centrum badań i innowacji w dziedzinie pomocy humanitarnej, skupiającego ekspertów akademickich i praktyków, w celu wsparcia innowacji w sektorze pomocy humanitarnej, w szczególności w zakresie dostępu do nowych źródeł finansowania;

37. docenia rolę odgrywaną przez organizacje lokalne i krajowe oraz przez podmioty działające na pierwszej linii w działaniach humanitarnych, a także wsparcie udzielane przez te organizacje i podmioty na rzecz osób najbardziej potrzebujących; podkreśla, że ważne jest współpracowanie z podmiotami lokalnymi i wspieranie ich, aby zwiększyć ich zdolność do działania na obszarach dotkniętych konfliktami, przy jednoczesnym zapewnianiu odpowiednich szkoleń i ochrony pracownikom organizacji humanitarnych oraz zwiększaniu udziału dotkniętych społeczności w zaspokajaniu potrzeb humanitarnych zgodnie z zobowiązaniem podjętym w ramach wielkiego układu, w myśl którego operacje humanitarne, prowadzone w duchu zasad humanitarnych, mają mieć wymiar jak najbardziej lokalny; zwraca uwagę, że wszyscy pracownicy pomocy humanitarnej w sytuacji konfliktu, niezależnie od ich narodowości lub kraju pochodzenia, muszą być uprawnieni do równej ochrony i wsparcia podczas operacji ewakuacji i że nie można wprowadzać rozróżnienia w oparciu o pochodzenie pracowników czy jakiegokolwiek inne czynniki dyskryminacyjne; z zadowoleniem przyjmuje wytyczne Komisji dotyczące sprawiedliwych partnerstw oraz zobowiązanie się ECHO do przyspieszenia realizacji działań dotyczących zasady lokalności podczas dyskusji w ramach wielkiego układu; wzywa wszystkie podmioty zaangażowane w działalność humanitarną do promowania bardziej sprawiedliwych partnerstw, w szczególności z organizacjami reprezentującymi najbardziej marginalizowane osoby dotknięte kryzysem; wzywa Komisję i państwa członkowskie, by w pełni i znacząco wywiązały się z zobowiązań przewidzianych w wytycznych, zapewniając partnerom rozliczalność i odpowiednie wsparcie oraz sprawiedliwe podzielenie się ryzykiem z pośrednikami i lokalnymi organizacjami partnerskimi;

Rola mediów

38. podkreśla, że działania humanitarne UE muszą być bardziej rozpoznawalne jako takie; podkreśla zasadniczą rolę mediów w podnoszeniu świadomości na temat kryzysów i w generowaniu wsparcia publicznego na potrzeby reakcji na kryzys; zachęca organizacje medialne, by zapewniały przekazywanie dokładnych i terminowych informacji na temat kryzysów oraz by przeznaczały środki na szczegółową sprawozdawczość, która obejmuje udzielenie dziennikarzom dostępu do obszarów ogarniętych kryzysami, ułatwienie przeprowadzania wywiadów z dotkniętą ludnością oraz wspieranie dziennikarstwa śledczego w celu ujawniania leżących u źródła przyczyn i dynamiki kryzysów;

39. uznaje, że organizacje medialne ponoszą pewną odpowiedzialność za przyczynianie się do zapomnianych kryzysów przez selektywne informowanie i nieodpowiednie relacjonowanie działań następczych; podkreśla, że organizacje medialne nie powinny rezygnować z informowania o konfliktach, nawet jeżeli uważa się te konflikty za „przedłużone” lub „zapomniane”, ponieważ ciągła sprawozdawczość ma zasadnicze znaczenie dla informowania społeczności międzynarodowej, utrzymania presji na odpowiednich zainteresowanych stronach oraz wsparcia działań zmierzających do rozwiązania konfliktów i budowania pokoju; zdecydowanie zachęca media do zastanowienia się nad ich rolą i aktywnego zajęcia się tą kwestią poprzez priorytetowe traktowanie zrównoważonej i kompleksowej sprawozdawczości na temat wszystkich kryzysów humanitarnych, niezależnie od ich czasu trwania lub lokalizacji geograficznej, w celu dopilnowania, by głos ludności dotkniętej kryzysami został usłyszany; zachęca do podejmowania inicjatyw i projektów, które mają na celu poszerzenie świadomości społecznej na temat zapomnianych kryzysów i mobilizowanie darczyńców do przekazywania większej pomocy w te rejony; wzywa Komisję do zaproponowania strategii medialnej mającej na celu skierowanie uwagi na zapomniane kryzysy, która powinna obejmować publikowanie sponsorowanych artykułów i postów w mediach drukowanych, online i w mediach społecznościowych, a także organizowanie staży i szkoleń dla dziennikarzy;

40. zobowiązuje swoją przewodniczącą do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, wiceprzewodniczącemu Komisji / wysokiemu przedstawicielowi Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa oraz Europejskiej Służbie Działań Zewnętrznych.